

РЕШЕНИЕ

№ 3703

гр. София, 03.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 04.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **3156** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявен е иск с правно основание чл.2в, ал.1, т.1, вр. чл.1, ал.1 ЗОДОВ, по реда на чл.203 – 207 АПК.

Производство е образувано по искова молба Ч. С. С., [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.7, чрез адв. М. Ч., срещу Българска народна банка (БНБ), [населено място] 1000, пл. „К. А. I“ № 1, с искане за присъждане на сумата от 8627.97 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди за периода от 30.06.2014 г. до 04.12.2014 г., през който не е имал достъп до средствата си, депозирани в [фирма] (К.), поставена за същия период под специален надзор на БНБ, ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба на 21.06.2017 г. до окончателното ѝ изплащане.

По делото е представено удостоверение за наследници на ищеца Ч. С., поради което с резолюция от 23.04.2022 г., съдът е конституирал като ищци по делото наследниците на С. – Д. С. – съпруга, А. С. – син и Сибила С. – дъщеря.

В исковата молба се поддържа, че на 26.06.2012 г. ищецът е сключил с К. рамков договор за платежни услуги за потребители и анекс към него № 82074 от същата дата за откриване на банкова сметка при условията на преференциален безсрочен депозит.

С Решение № 73 от 20.06.2014 г. на Управителния съвет (УС) на БНБ, на основание чл.115, ал.1, т.2 и т.3, чл.116, ал.1 и ал.2, т.2, 3, 6 и 7, вр. чл.103, ал.2, т.24 от Закона за кредитните институции (ЗКИ) К. е поставена под специален надзор за срок от 3 месеца, назначени са квестори и е спряно изпълнението на всички задължения на банката. В тази връзка БНБ възложила на квесторите за осигурят пълен анализ и

оценка на активите и пасивите на банковата група [фирма].

С Решение № 138/06.11.2014 г. на БНБ, на основание чл.36, ал.2, т.2, чл.103, ал.1, т.1 и ал.2, т.25, чл.151, ал.1, пр.1 от ЗКИ, чл.16, т.15 от ЗБНБ, бил отнет лицензът на К.. Според същото решение на БНБ, следвало да бъдат предприети действия за подаване на искане до компетентния съд за откриване на производство по несъстоятелност на банката, както и да бъде уведомен ФГВБ.

С Решение № 61/18.11.2014 г. на УС на ФГВБ били определени девет обслужващи банки за изплащане на гарантираните влогове, като изплащането следвало да започне на 04.12.2014 г., на която дата ищцата имала достъп до сумата повлого си.

Въз основа на посочените факти се претендира нарушение на Директива 94/19/ЕО, изменена с Директива 2009/14/ЕО, а именно неспазване на срока по чл.1, т.3, подточка i от Директива 94/19 от 5 работни дни за установяване на неплатежоспособност на банката и за отнемане на лиценза ѝ и на срока по чл.10, пар.1 от същата Директива от 20 работни дни от датата на установяването по чл.1, т.3, подточка i от Директива 94/19/ЕО за изплащане на доказаните гарантирани депозити по неналични депозити. Счита, че тези норми имат директен ефект.

Ищецът поддържа, че възприетият подход в националното законодателство противоречи на Директива 94/19/ЕО, която изисква схемата за гарантиране на депозитите да бъде в състояние да изплати доказаните претенции на вложителите по отношение на неналични депозити, независимо дали са налице условията по националното законодателство за отнемане на лиценза на банката.

Твърди, че към 20.06.2014 г. К. не е била в състояние да приема заявки и да изплаща дължимите и платими депозити, като самата кредитна институция е внесла искане в БНБ да бъде поставена под специален надзор поради проблеми с ликвидността. Ето защо към този момент били изпълнени изискванията за задействане на схемата за гарантиране на депозитите по Директива 94/19/ЕО: компетентен орган да установи, че депозит, който е дължим и платим, не е бил изплатен от кредитна институция и в рамките на 5 работни дни след това заключение компетентен национален орган да определи дали съответната кредитна институция изглежда неспособна за момента по причини, пряко свързани с нейното финансово състояние, да изплати депозита и да не съществува близка перспектива да бъде в състояние да го направи. В съответствие с тези срокове, схемата за гарантиране на депозити следвало да е в състояние да изплати надлежно доказаните вземания на вложителите в рамките на 20 работни дни, след като компетентният национален орган е взел своето решение.

От разпоредбите на чл.36, ал.3 от ЗКИ и чл.23, ал.5 от ЗГВБ (отм.) извежда извод, че БНБ е компетентният орган за установяване неналичността на депозитите. Счита, че постановявайки Решение № 73 от 20.06.2014 г. БНБ на практика е направила обективна констатация за неналичност на депозитите по смисъла на чл.1, т.3, подточка i от Директива 94/19/ЕО и поддържа, че последната разпоредба има директен ефект – пряк източник на права и задължения за БНБ да установи неналичността на депозитите с изричен акт, различен от акта, с който се отнема лиценза поради неплатежоспособност. Посочва, че за исковия период БНБ, в нарушение на задължението си по чл.1, т.3, подточка i от Директива 94/19/ЕО, не е издала акт за стартиране на компенсационен механизъм по чл.10 от Директивата, като свободата на преценка на надзорния орган е ограничена от сроковете и целите на Директива 94/19/ЕО.

Направен е извод, че с бездействието си БНБ, в качеството ѝ на административен

орган, оправомощен да осъществява надзор над кредитните институции в България, е нарушила общностното/съюзното право, като не е извършила адекватна намеса по отношение на интересите на вложителите в К. да имат осигурена възможност в рамките на установения от съюзното право 5-дневен срок да ползват и управляват средствата си в поставената под специален надзор банка. В нарушение на тези изисквания, депозитите останали неналични през целия период, пред който К. била поставена под специален надзор (от 30.06.2014 г.), като изплащането им е започнало едва на 04.12.2014 г. За периода от 30.06.2014 г. до 04.12.2014 г. претендира, че е претърпял имуществени вреди, изразяващи се в невъзможност за достъп и управление на средствата си, в причинно-следствена връзка с бездействието на БНБ да издаде акт по чл.1, т.3, подточка i от Директива 94/19/ЕО и да стартира компенсаторен механизъм по чл.10 от Директива 94/19/ЕО. По този начин и като не е извършила необходимото установяване на неналичността на депозитите в съответствие с изискванията на чл. 1, §3, буква i) от Директивата, БНБ е нарушила правото на ЕС. Относно реда, по който следва да се разгледа искът, твърди, че предявеният иск следва да се разгледа по реда на ЗОДОВ. Тъй като отговорността на Държавата е обективна твърди, че разпоредбата на чл. 79, ал. 8 от ЗКИ, предвиждаща отговорност на БНБ и нейните служители само при умишлено причинени вреди, не може да му се противопостави.

Ищецът счита, че справедлива компенсация на претендираните имуществени вреди е размерът на законната лихва по чл.86 ЗЗД, респ. ответникът БНБ дължи обезщетение за периода на забавата. Определя размера на вредата като законната лихва върху сумата от 196 000 лв.

Претендира присъждане на сума в размер на 8627.97 лв., ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба на 21.06.2017 г. до окончателното й изплащане, както и сторените в производството разноски.

Ответникът Българска народна банка е депозирал писмен отговор на исковата молба от 27.08.2020 г., в който се оспорва допустимостта и основателността на иска.

Ответникът поддържа, че независимо, дали се приеме, че бездействието на БНБ да издаде изричен акт за установяване на неналичност на депозити по чл.1, т.3, подточка i от Директива 94/19/ЕО, е правно или фактическо бездействие, то не е налице предпоставката по чл.204, ал.1, респ. ал.4 АПК. Същевременно, в националното законодателство и в Директива 94/19/ЕО нямало предвиден акт или действие по смисъла на чл. 203, ал. 1 от АПК, възложени в компетенциите на БНБ. Правомощията на БНБ били уредени в императивни правни норми на ЗБНБ и ЗКИ - в редакцията преди изменението с ДВ, бр. 62/14.08.2015 г., поради което БНБ не разполагала с административни властнически правомощия спрямо вложителите в банки, поради което нямало как да е налице бездействие на БНБ при упражняване на административна дейност спрямо вложител. Единственият акт, който БНБ била компетентна да издаде съобразно националното законодателство в процесния период, е решението за отнемане лиценза на К.. Така, в случай че се приеме, че Директива 94/19/ЕО е неправилно транспонирана, установяването на неналичността на депозитите с акт на БНБ би било нищожно, поради липса на материална компетентност за това. Въз основа на изложеното извежда извод, че в този случай би следвало да се търси отговорност от Държавата чрез законодателния орган, а не от БНБ.

Ответникът счита, че съобразно принципа на процесуална автономия, изведен от

Решения на С. по дела С-28/67; С-34/67 и др., предявеният иск следва да се разгледа при предпоставките на българския процесуален закон, а в случая не е изпълнен фактическият състав на ЗОДОВ, т.к. се претендират вреди от правно, а не от фактическо действие/бездействие. Евентуалното неизпълнение на задължение за правно действие представлява индивидуален административен акт - мълчалив отказ, какъвто в случая няма отменен съобразно предпоставката по чл.204, ал.1 АПК. От друга страна, адресати на индивидуалните административни актове на органи на БНБ били съответните търговски банки, респ. вложителите в тях нямали личен и пряк правен интерес от тяхното оспорване. Тъй като ищецът, нито е искал издаване на конкретен акт от БНБ, нито е обжалвал мълчалив отказ, не била изпълнена предпоставката по чл.204, ал.1 АПК. С това се заобикаляли установените срокове за обжалване на индивидуален административен акт. Според националното законодателство, достъпът до гарантираните депозити се осъществявал чрез ФГВБ, като в отношенията между БНБ и Фонда липсвал елемент на власт и подчинение, поради което БНБ нямала правомощия да изплаща и дава достъп до гарантираните влогове на вложителите.

По основателността на иска ответникът поддържа, че Централните банки на държавите-членки, в т.ч. и БНБ, са отделни и самостоятелни правни субекти, които се ползват с независимост от правителствата, публичните органи и институции съгласно чл. 130 от Договора за функциониране на ЕС. БНБ е юридическо лице със статут и правомощия, регламентирани в Закона за БНБ, като от разпоредбите на чл. 1, чл. 8, ал. 4 и чл. 55 от ЗБНБ следвала финансовата и институционална независимост на националната централна банка от българската държава, което обосновавало невъзможност искът по чл.1, ал.1 ЗОДОВ да бъде насочен срещу БНБ.

Излага подробни аргументи за липса на елементи от фактическия състав на отговорността на държавата по чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Счита, че ищецът не е претърпял имуществени вреди в сочения размер, като не е доказал, че тези вреди са действителни и сигурни, вкл. под формата на пропуснати ползи, тъй като не се е осъществило сигурно увеличение на имуществото му. Сочил, че ищецът не е претърпял загуба в размер на законната лихва за забава, тъй като през целия период на поставяне на К. под специален надзор е начислявана възнаградителна лихва върху пълния размер на влоговете (чл.119, ал.5 ЗКИ). С изплащане на гарантирания размер на влога това вземане било изплатено изцяло, ведно с начисления доход от лихви към 06.11.2014 г. Евентуално уважаване на иска би довело до „двойно плащане“. Измерването на вредите със законната лихва по чл.86 ЗЗД било необосновано, тъй като ищецът не е поставил БНБ или ФГВБ в забава, респ. заплащането на такава лихва било противно на чл.24, ал.2 от ЗГВБ (отм.), чл.119, ал.4 и чл.116, ал.2, т.2 ЗКИ. БНБ не дължала лихва, като акцесорно вземане, поради липса на главно такова.

Отделно от изложеното, ответникът навежда твърдения, че сключените анекси към договора с К. фиксирали точен момент на изплащане на суми от ФГВБ – 20 работни дни от решението на БНБ за отнемане на лиценза на банката, поради което ищецът не е имал разумно очакване за получи гарантирания размер на влога си в по-ранен момент. Поддържа, че поради наличие на постановено Решение № 73/20.06.2014 г. на УС на БНБ за спиране на плащанията е невъзможно да се претърпят вреди поради наличие на забрана за плащане на влоговете.

Ответникът оспорва наличието на пряка и непосредствена причинна връзка, тъй като изплащането на суми не се извършва от БНБ, а от ФГВБ, за което било необходимо да

се извършат редица подготвителни правни и фактически действия. Отделно ФГВБ не би имал правомощие да започне изплащане на суми без решение на БНБ за отнемане лиценза за банкова дейност на К..

Ответникът поддържа липса на противоправно бездействие на БНБ, тъй като към релевантния момент БНБ не е разполагала с правомощия по националното право на „компетентен орган“ по смисъла на чл.1, т.3, подточка i от Директива 94/19/ЕО, нито понятието „неналичен депозит“ е било въведено в националното законодателство, респ. през исковия период БНБ не е имала правомощие да издаде акт за установяване на неналичност на депозити съгласно Директивата. Вместо това, в чл. 36, ал. 2, т. 1, вр. ал. 3 от ЗКИ в приложимата редакция, е била предвидена единствено възможност за отнемане на лиценза на банка в срок от 5 работни дни от установяването на неплатежоспособност. Чл.23, ал. 1 от отменения ЗГВБ, действал през процесния период, е предвиждал, че Фондът изплаща задълженията на съответната банка до гарантираните размери само когато БНБ е отнела банковия лиценз на търговска банка, като според чл. 23, ал. 5 ФГВБ започва да изплаща суми не по-късно от 20 работни дни от датата на БНБ за отнемане на лиценза.

Поддържа, че чл.1, §3, буква i) от Директива 94/19/ЕО предвижда, че "неналичен депозит" се установява от "съответните компетентни органи", без да определя кои са те. По аргумент от съображение 8 от Директивата, хармонизирането се ограничава до основните елементи на схемите за гарантиране на депозитите, а в качеството си на административен орган БНБ действа съобразно регламентирани в закон правомощия и няма право да излиза извън тях. Директива 94/19/ЕО и националният закон не предвиждат задължение за БНБ да извърши фактическо действие за установяване на неналичност на депозитите и, следователно не може да има бездействие за БНБ да извърши фактическо действие, каквото не е уредено нормативно. Същевременно, през процесния период БНБ не е имала предоставено правомощие да приеме юридически акт, т.е. да извърши правно действие, различно от акта за отнемане на лиценза за банкова дейност на К., след което да започне изплащането на гарантираните депозити. Ответникът поддържа, че през процесния период БНБ е била овластена единствено да издава акт за отнемане лиценза на банка на основание чл. 36, ал. 2 ЗКИ, след издаването на който съгласно чл. 23, ал. 1 и, ал. 5 от ЗГВБ започвал да тече срокът, в който Фондът да изплати гарантираните влогове. БНБ не притежавала компетентност да установява неналичност на депозитите по смисъла на Директивата по друг начин, освен чрез отнемане на банковия лиценз. Така БНБ, в качеството ѝ на административен орган, е действала съобразно регламентирани в закона свои правомощия, които нямала право да надхвърля.

В допълнение, съгласно чл. 23 от ЗГВБ в редакцията към 2014 г., Националната схема за гарантиране на депозитите е имала право да започне изплащане на гарантираните депозити, само когато БНБ отнема лиценза на банка и при никакви други условия. Поради това дори БНБ да беше издала акт за установяване на неналичност на депозитите, ФГВБ не би имал правомощие да започне плащане преди отнемане на лиценза за банкова дейност. След като БНБ не е била овластена от закона да издаде акт за установяване на неналичността на депозитите, такъв акт би бил нищожен поради липса на законово основание и материална компетентност на основание чл. 146 от АПК.

Ответникът поддържа доводи за липса на нарушение на правото на ЕС, тъй като БНБ не е определена като компетентен орган, нито в Директивата, нито в

националното право, в чиито правомощия е издаването на акт за установяване неналичност на депозитите. При това положение БНБ не е действала противоправно и не било възможно да прецени, че следва да приложи Директивата пряко и че именно тя е органът, който е длъжен да извърши преценката по установяване неналичност на депозитите.

Ответникът БНБ претендира за отхвърляне на иска и присъждане на разноски. Подробни съображения излага в писмена защита от 25.02.2022 г., вкл. с аргументи от постановеното Решение на СЕС от 25 март 2021 г. по дело С-501/18 ВТ срещу БНБ. Позовава се на отговора по т.1 от решението, според който чл.7, пар.6 от Директива 94/19/ЕО не дава основание да се счита, че вложител в банка има право на обезщетение за вредата, причинена поради забавеното плащане на гарантирания размер на всички негови депозити или поради недостатъчен надзор от страна на националните компетентни органи. Поддържа, че това тълкуване съответства на предходно решение на СЕС по дело С-222/02 Paul и др. Счита, че само на това основание предявеният иск следва да бъде отхвърлен като неоснователен. Поддържа, че в процесния период БНБ не е била компетентен национален орган по Директива 94/19/ЕО и такава компетентност не може да се извежда по тълкувателен път. Изрично правомощие в полза на БНБ да установява неналичност на депозитите в кредитна институция било уредено едва с изменения на ЗБНБ и ЗКИ, в сила от 14.08.2015 г. Евентуален неин акт в тази насока преди 14.08.2015 г. би бил нищожен поради липса на компетентност.

Представителят на Софийски градска прокуратура изразява становище за неоснователност на исковата претенция.

Административен съд София град, като съобрази доводите и исканията на страните, намира следното от фактическа страна:

На 26.06.2012 г. ищецът сключил с К. рамков договор за платежни услуги за потребители (физически лица) и анекс към него № 82074 от същата дата за откриване на банкова сметка в евро при условията на преференциален безсрочен депозит с олихвяване веднъж годишно – на 31 декември и размер на лихвата от 7.5 %. Съгласно чл.9, ал.1 от анекса сумите по банковата сметка следвало да бъдат защитени от Фонда за гарантиране на влоговете в банките (ФГВБ), а според чл.9, ал.3 – изплащането на сумите от ФГВБ следвало да започне не по-късно от 20 работни дни от датата на решението на БНБ за отнемане лиценза на банката.

С Решение № 73/20.06.2014 г. на УС на БНБ, на основание чл. 115, ал. 1, т. 2 и 3, чл. 116, ал. 1, ал. 2, т. 2, 3, 6 и 7, във връзка с чл. 103, ал. 2, т. 24 от ЗКИ, К. била поставена под специален надзор, поради опасност от неплатежоспособност, за срок от три месеца. Със същото решение са назначени квестори, спряно е изпълнението на всички задължения на К., ограничена е дейността ѝ, членовете на управителния и надзорния ѝ съвет са отстранени от длъжност, и акционерите, притежаващи повече от 10 на сто от акциите, са лишени от право на глас.

С Решение № 82/30.06.2014 г., с цел оптимизиране на разходите на банката по привлечените средства, на основание чл. 115, ал. 1 и, ал. 2, т. 2 и 3 и чл. 116, ал. 2, т. 1, вр.чл. 103, ал. 2, т. 24 от ЗКИ и чл. 16, т. 16 от ЗБНБ, считано от 01.07.2014 г., УС на БНБ намалил лихвените проценти по депозити на

[фирма] до средния им пазарен размер за банковата система по видове, матуритет и валути. Съгласно приложение към решението, лихвеният процент за банковата система без К. по депозити, договорени за ползване след предизвестие е 2, 59%.

С Решение № 114/16.09.2014 г. УС на БНБ констатирал, че към момента продължават да са налице условията и предпоставките, довели до поставяне на К. под специален надзор, тъй като банката продължавала да изпитва остър недостиг на ликвидност за възстановяване на банковата си дейност и за изпълнение на задълженията си към депозантите и други кредитори, поради което действието на всички мерки, наложени с Решение № 73/20.06.2014 г. на УС на БНБ - за поставяне на банката под специален надзор, както и тези по Решение № 82/30.06.2014 г. на УС на БНБ - за намаляване лихвените проценти по депозити, било продължено до 20.11.2014 г.

Със същото решение, на основание чл. 107, ал. 3 от ЗКИ, на квесторите на К. било указано най-късно до 20.10.2014 г. да внесат в БНБ цялостна оценка на активите на К., а до 31.10.2014 г. да представят в БНБ отчет за капиталовата адекватност на К. на база изготвената пълна оценка на активите, след което на база резултатите от тази оценка, да бъде взето окончателно решение относно [фирма].

С Решение № 138/06.11.2014 г. на основание чл. 36, ал. 2, т. 2, чл. 103, ал. 1, т. 1, чл. 103, ал. 2, т. 25 и чл. 151, ал. 1, пр.1 от ЗКИ и чл. 16, т. 15 от ЗБНБ, БНБ отнела лиценза на К., издаден с Решение на УС на БНБ № 24/21.01.1994 г. Съгласно т. 2 и т. 3 от това решение, на основание чл. 9, ал. 1 и, ал. 6 от Закона за банковата несъстоятелност, следвало да бъдат предприети действия за подаване на искане до компетентния съд за откриване на производство по несъстоятелност, както и да бъде уведомен ФГВБ.

С Решение № 61/18.11.2014 г. Управителният съвет на ФГВБ определил девет обслужващи банки за изплащане на гарантираните влогове, както и изплащането да започне на 04.12.2014 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Настоящото производство е по реда на чл.226 АПК, след като с Решение № 2929 от 29.03.2022 г. по адм.д.№ 7730/2021 г. на ВАС, III-то отделение, е отменено частично Решение № 2394 от 12.04.2021 г. по адм.д.№ 6828/2017 г. по описа на АССГ, в частта по предявения от Ч. С. С. срещу БНБ иск **за разликата над 4590.51 лв. да претендираната сума от 8627.97 лв.**, представляваща обезщетение за имуществени вреди, претърпени в периода от 25.07.2014 г. до 06.11.2014 г. вследствие на извършено от БНБ нарушение на правото на Европейския съюз, изразяващо се в невземане на решение за обявяване неналичност на депозитите в [фирма], в императивния срок от пет работни дни, съгласно приложимата с директен ефект разпоредба на чл. 1, §3, буква i) от Директива 94/19/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 1994 г. относно схемите за гарантиране на депозити, **и за периодите от 30.06.2014 г. до 24.07.2014 г. и от 07.11.2014 г. до 04.12.2014 г.** и в частта на присъдените разноски.

Решението е отменено поради липса на мотиви, с които съдът да обоснове становището си за неоснователност на исковата претенция за претендираната

сума над 4590.51 лв. и за двата периода, посочени в диспозитива на решението.

В съдебно решение № 2394 от 12.04.2021 г. по адм.д.№ 6828/2017 г. на АССГ е прието, че за извършеното нарушение на правото на ЕС БНБ дължи обезщетение единствено за периода на забава – от момента, в който ищецът реално е следвало да има достъп до депозита си, до момента, в който нарушението е преустановено, **а именно за периода от 25.07.2014 г. до 06.11.2014 г.** Относно началната дата на периода съдът е посочил, че срокът от 5 работни дни по чл. 1, т. 3, подт. и) от Директива 94/19, в която БНБ е била длъжна да издаде изричен акт за установяване неналичността на депозитите, смятано от 20.06.2014 г. (датата на поставянето на К. под надзор), изтича на **27.06.2014 г.**, след който момент БНБ е в нарушение на правото на ЕС. Постановяването на акт, с който се установява неналичността на депозитите не е достатъчно условие за започване на тяхното изплащане. С акта, с който се установява неналичността на депозитите само се стартира схемата за изплащане на гарантираните депозити и считано от датата на постановяване на този акт, започва да тече срокът за изплащане. По арг.чл. 23, ал. 5 ЗГВБ, в случай че БНБ беше взела решението по чл. 1, §3, подт. и) от Директива 94/19 в петдневния срок - т.е. най-късно на 27.06.2014 г., то спрямо срока от 20 работни дни за изплащане на депозитите, смятано от 30.06.2014 г., най-рано ищецът е можел да получи достъп до депозита си на **25.07.2014 г.** и именно след тази дата реално е започнал да търпи вреди вследствие нарушението/забавата на БНБ. Т.к. решението за обявяване неналичността на депозитите е взето на 06.11.2014 г. - когато е отнет лиценза на К. и съобразно действащото към момента законодателство е обявена неналичността на депозитите, респ. е стартирана процедурата по компенсиране по чл. 10 от Директива 94/19, след тази дата БНБ вече не е в нарушение/забава и следователно за този период до датата на изплащане на гарантирания депозит - 06.12.2014 г. липсва виновно поведение и причинно следствена връзка между него и претендираните вреди.

Първият решаващ състав на АССГ е приел, че реално претърпяната от ищеца вреда възлиза на разликата между законната лихва за периода 25.07.2014 г. - 06.11.2014 г. и изчислената за същия период договорна лихва по депозита му, изчислени върху гарантирания размер на депозита му от 196 000 лв. В изчисленията си съдът е подпомогнат от съдебно-счетоводна експертиза, според която размерът на законната лихва върху сумата от 196 000 лв. за периода от 25.07.2014 г. до 06.11.2014 г. е 5733.84 лв., а начислената договорна лихва върху депозита му за същия период е в размер на 1143.33 лв. Разликата между двете суми 5733.84 лв. и 1143.33 лв. в размер на 4590.51 лв. е определена като справедлив размер на претендираното обезщетение.

По аргумент от противното, след като искът е основателен за сумата от 4590.51 лв., то за разликата до предявения размер от 8627.97 лв. искът е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Също по аргумент от противното, след като искът е основателен за периода от 25.07.2014 г. до 06.11.2014 г., то за останалата част от претендираните периоди, а именно – от 30.06.2014 г. до 24.07.2014 г. и от 07.11.2014 г. до 04.12.2014 г. исковата претенция е неоснователна и следва да се отхвърли.

След като реално претърпяната от ищеца вреда по смисъла на чл. 4 от ЗОДОВ поради това, че не е получил достъп до гарантирания размер на влога си в релевантния по чл. 1, §3, подт. i), вр. чл.10 от Директива 94/19 срок, се съизмерява със сума в размер на 4590.51 лв., то за разликата до претендирания размер от 8627.97 лв. искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен. По идентични съображения следва да се отхвърли иска за исковите периоди от 30.06.2014 г. до 24.07.2014 г. и от 07.11.2014 г. до 04.12.2014 г.

Тъй като първоинстанционното решение е отменено и в частта за разноските и на основание чл.226, ал.3 АПК съдът следва да се произнесе и по сторените от страните разноски, като съобрази, че в частта по уважаване на иска за сумата от 4590.51 лв. решението е влязло в сила.

При този изход на спора и на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ (редакция към датата на предявяване на иска по аргумент от пар.6, ал.1 от ПЗР на ЗИДЗОДОВ, Д.в. бр.94/2019 г.) ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените разноски за държавна такса в размер на 10 лв., заплатени за образуване на първоинстанционното съдебно производство и в размер на 5 лв., заплатени за образуване на касационното съдебно производство. По аргумент от същата разпоредба, независимо, че искът е уважен само частично, сторените от бюджета на АССГ разноски за ССЕ, следва да се понесат изцяло от ответника БНБ - ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството.

Съразмерно на уважената част от иска следва да се присъдят и сторените от ищцата разноски за адвокатско възнаграждение в полза на адв. Ч. пред касационната инстанция. При направени разноски в размер на 1200 лв. съответстващата на уважената част от иска сума за разноски е в размер на 638.46 лв. Съдът приема, че тази сума напълно съответства на фактическата и правна сложност на спора, както и на извършените от адв.Ч. процесуални действия, поради което направеното от процесуалния представител на ответника в о.с.з. на 04.05.2022 г. възражение за прекомерност е неоснователно.

На ответника не се дължат разноски

Съдът намира за неоснователно искането на ответника за присъждане на сторените разноски, съответни на отхвърлената част от иска. Нормата на чл.10, ал.4 ЗОДОВ (ДВ, бр. 94 от 2019 г.) е неприложима в настоящето производство съгласно пар.6, ал.1 от ПЗР на ЗИД на ЗОДОВ (ДВ, бр. 94 от 2019 г.).

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во отделение, 19-и състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ иска, предявен от Ч. С. С., [ЕГН], на мястото на когото, поради смъртта му са конституирани като ищци законните му наследници Д. С. – съпруга, А. С. – син и Сибила С. – дъщеря, представлявани от адв. М. Ч.,

срещу Българска народна банка, [населено място] 1000, пл. „К. А. I“ № 1, за присъждане на обезщетение за имуществени вреди, тъй като не е имал достъп до средствата си, депозирани в [фирма] за разликата над 4590.51 лв. до претендираната сума от 8627.97 лв., както и за периодите от 30.06.2014 г. до 24.07.2014 г. и от 07.11.2014 г. до 04.12.2014 г.

ОСЪЖДА Българска народна банка, [населено място] 1000, пл. „К. А. I“ № 1, да заплати на наследниците на Ч. С. С. Д. С. – съпруга, А. С. – син и Сибила С. – дъщеря, представлявани от адв. М. Ч., чрез адв. М. Ч., на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ сторените в производството разноски за държавна такса в размер на 15 лв. и за адвокатско възнаграждение в размер на 638.46 лв.

ОСЪЖДА Българска народна банка, [населено място] 1000, пл. „К. А. I“ № 1, да заплати по сметка на Административен съд София град сторените от бюджета на съда разноски за възнаграждение за вещо лице в размер на 400 лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.